

Tīklu izgatavošana

Agrāk zvejnieki tīklus auda mājās no līnu diegiem. Vēlāk no ievestajiem kokvilnas diegiem. Pēcāk tīklus sāka izgatavot Rīgas rūpnīcā, Ķengaragā.

Lai līnumu piesaistītu virvei, to vajadzēja apaust ar rupjāku diegu – tamzu – vairākās kārtās. 1. kārtu auda ar smalkāku diegu, 2. kārtu – ar rupjāku, bet 3. kārtu – ar visrupjāko diegu. 3. kārtā parasti 2 „acis” „salaulāja” kopā, lai mazāk būtu jāstellē. Apaušanai lietoja „metamo” galdiņu un palielu saivu. Saivu izmantoja arī stellēšanai, pielietojot „mēru”, kurš bija nepieciešams, lai atstatums starp „kājiņām” (pie virves) būtu vienāds. Virvi tīkla galos atstāja apmēram 1,5 m brīvu. Tas ir vajadzīgs, lai jādā tīklus sasaistītu kopā. To sauca par rinduksi.

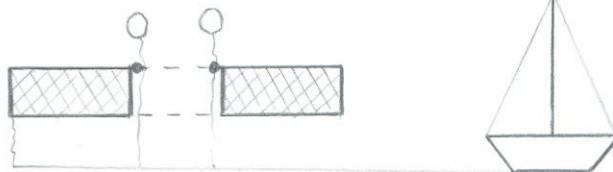

metamais galdiņš

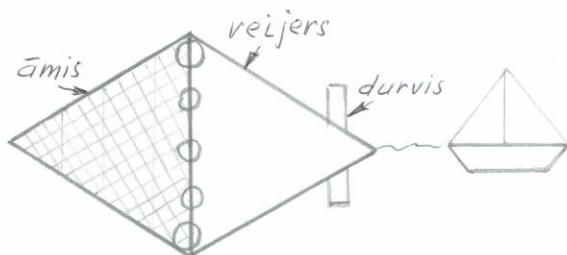

mērs

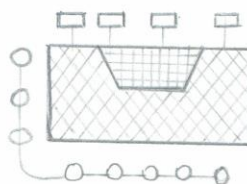
Driftertīkls (peldošais)

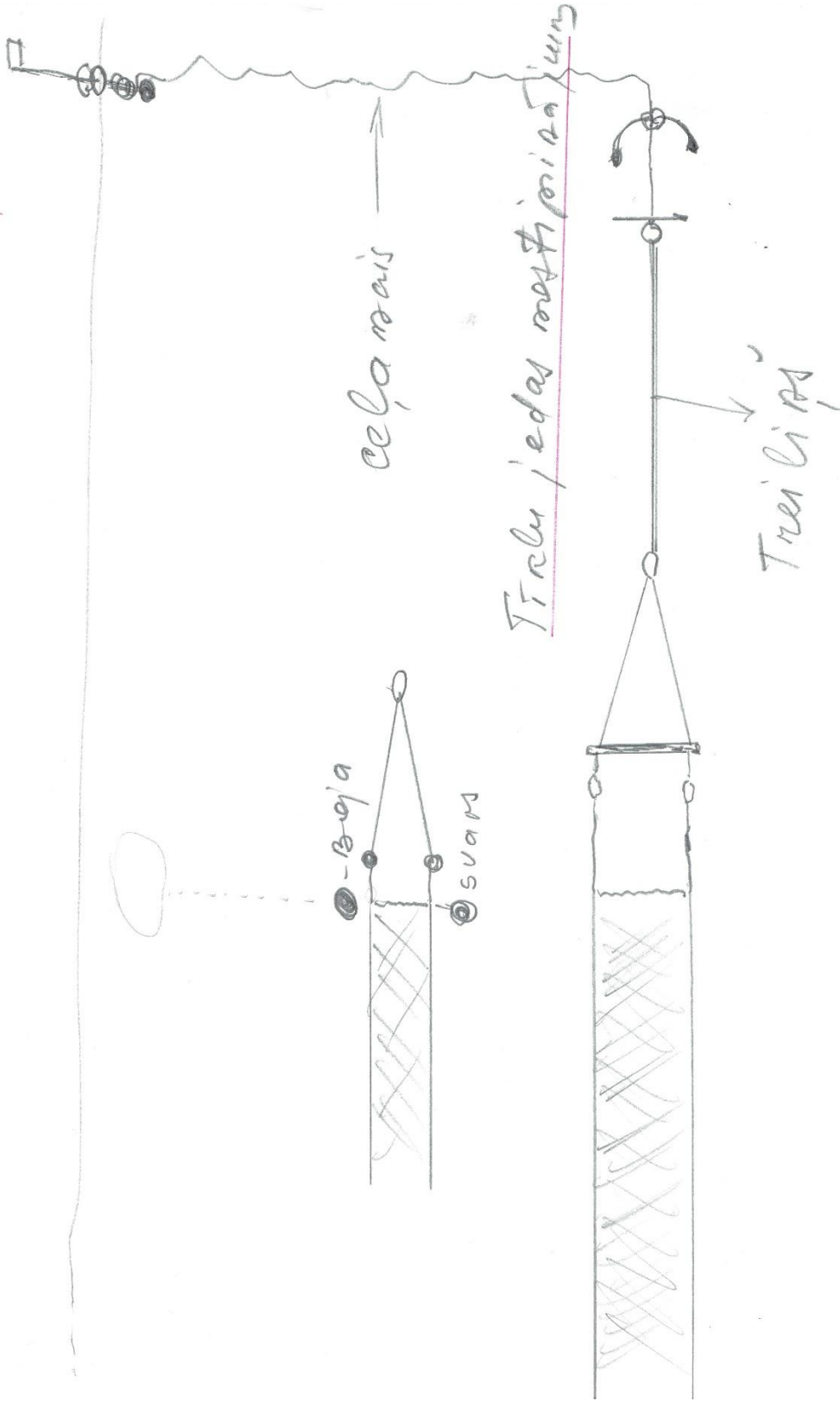
Tralis

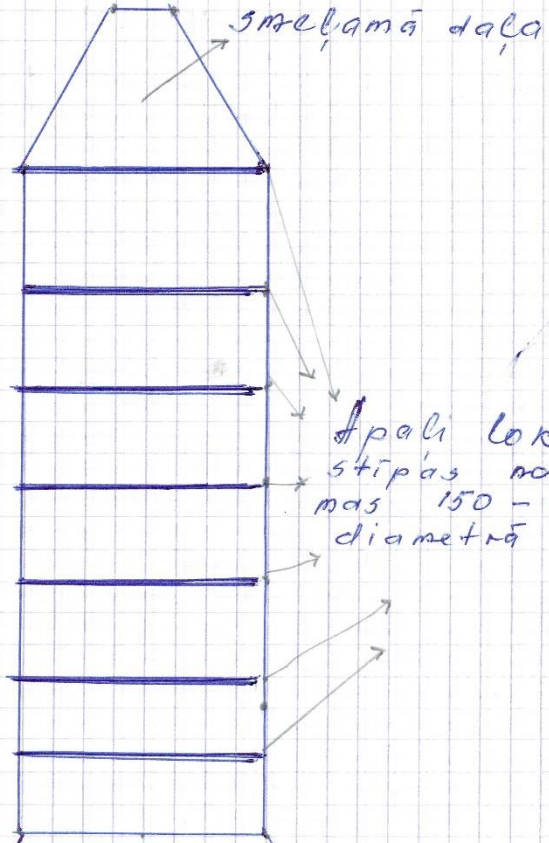
Rīnka vads

Auzins

Glauzi's Auziņš

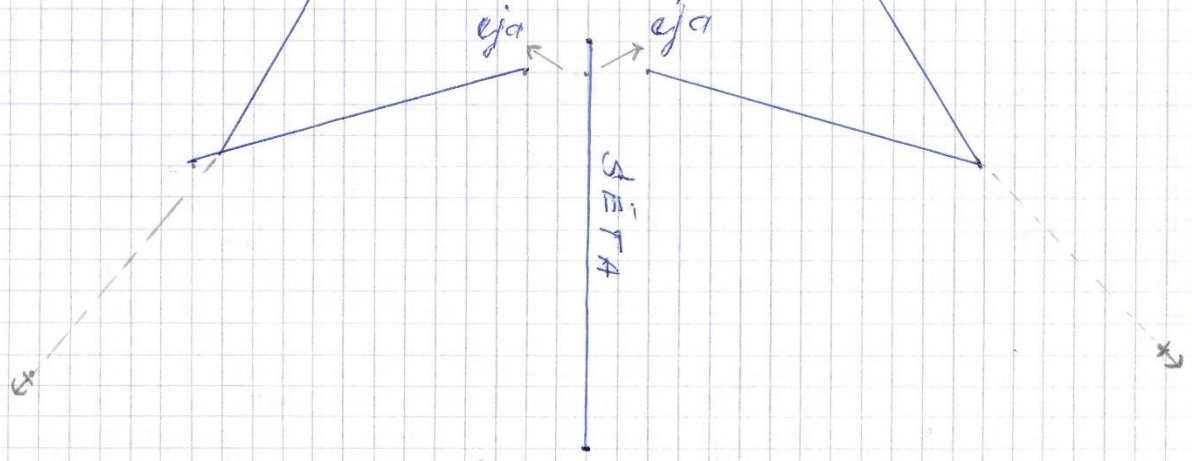

Dānģis

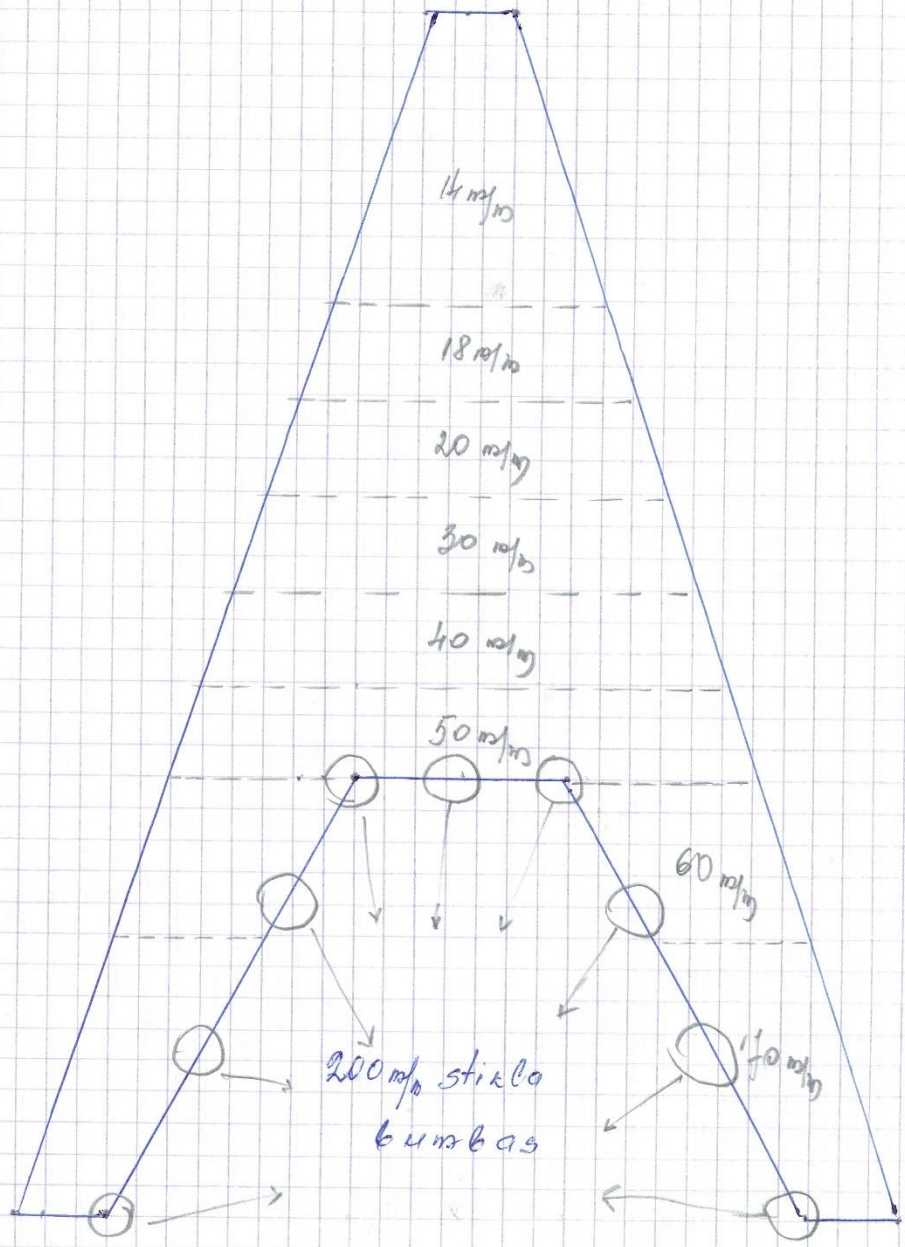
eja eja

SĒTA

Perņģu mūrda shēma

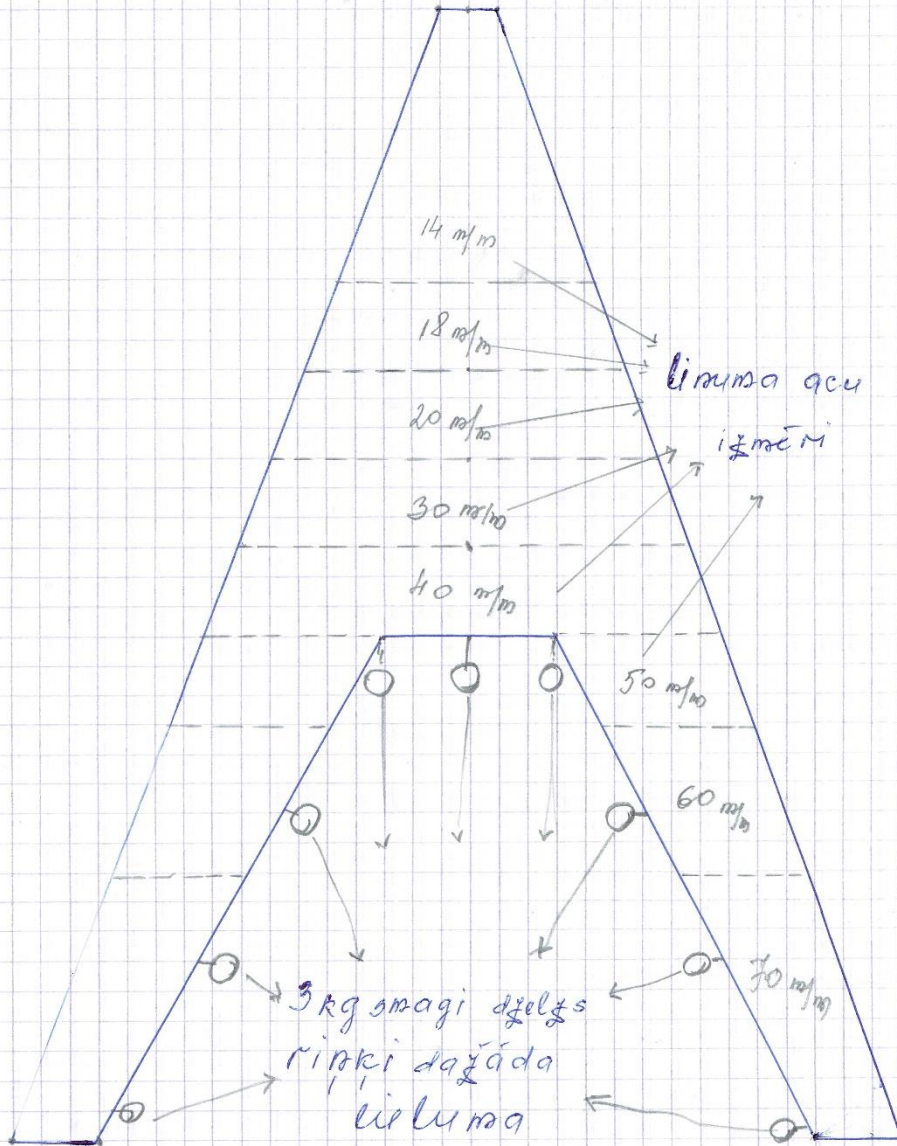
slāņi šauri

19 metru gara tūļa augšējā daļa

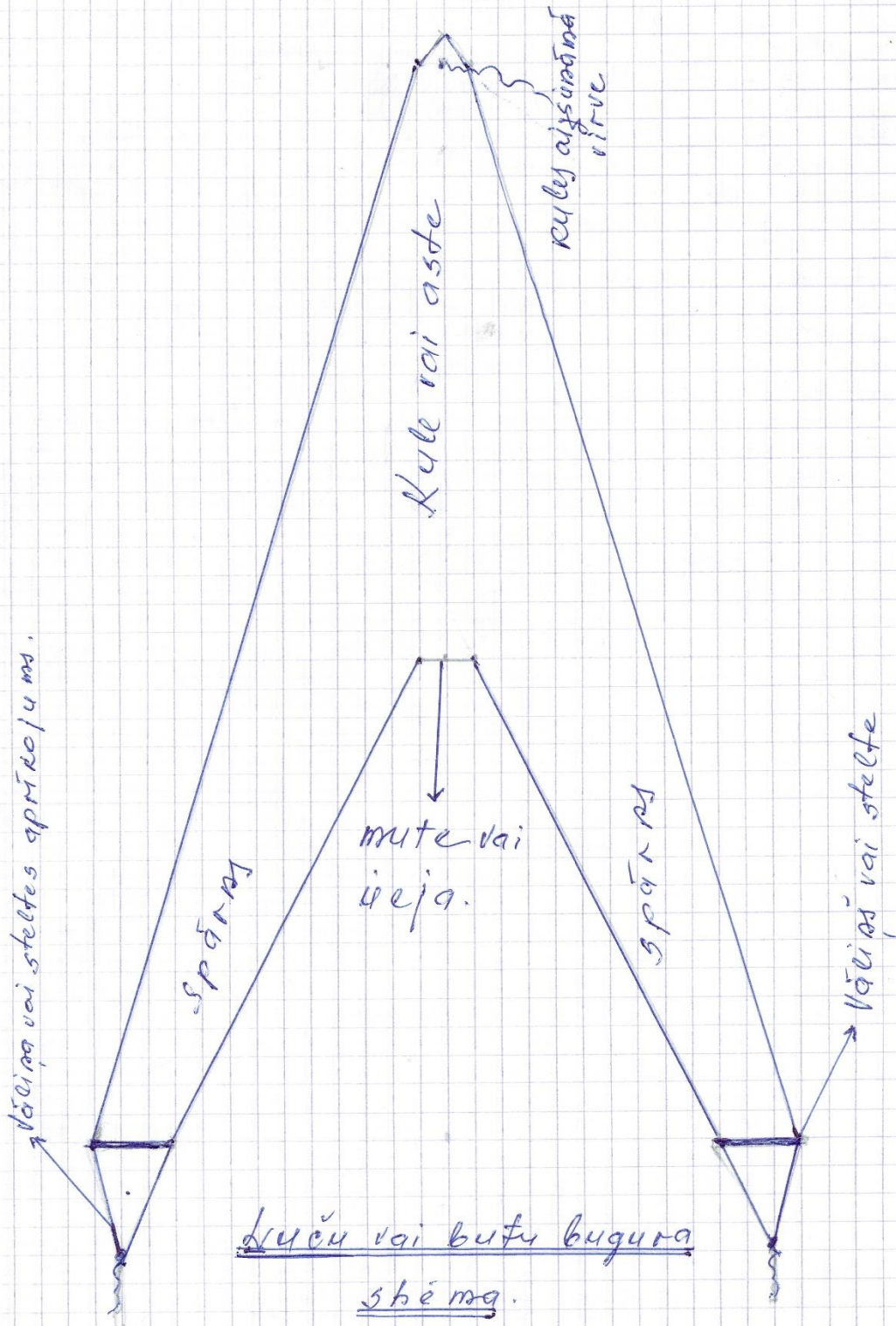
1950.-1960.
gads.

ylauis Acisij

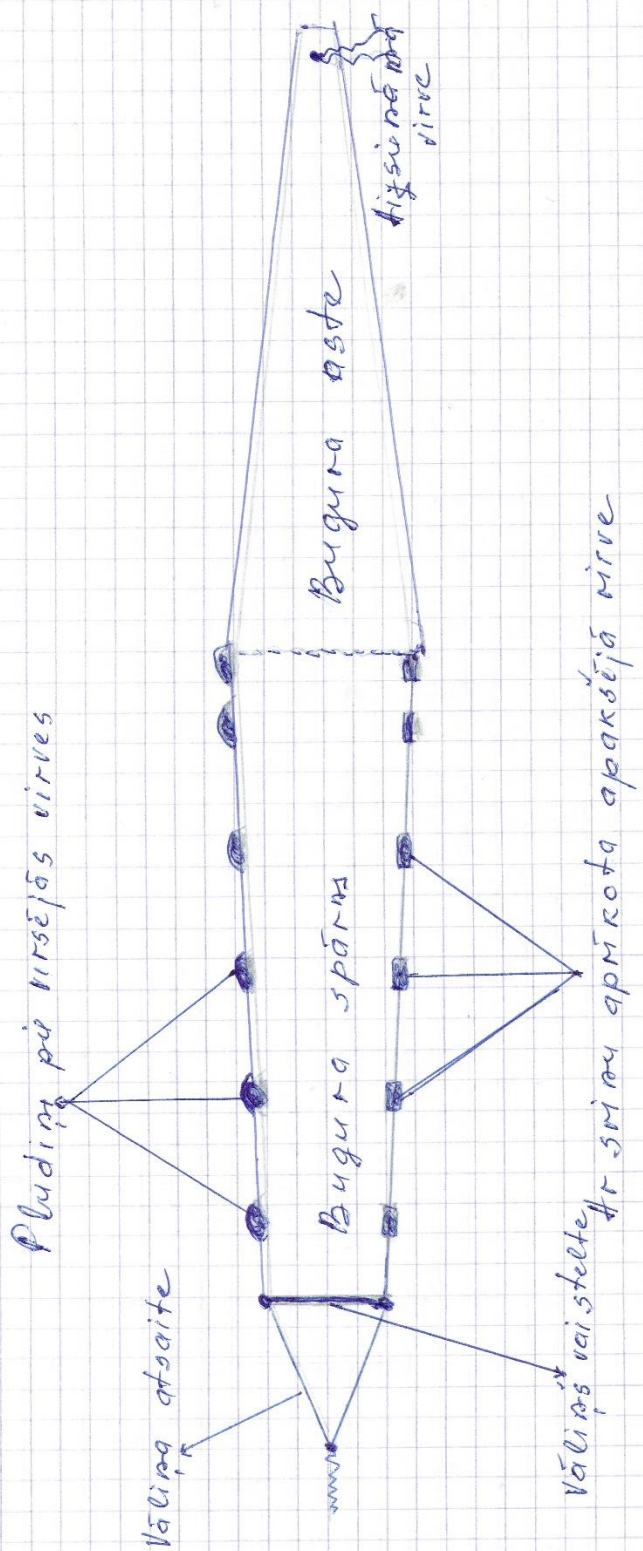

19 metriņā rēngu trāča
apakšējā daļa.

Floris's Drawing

Lučiņ vai butu buguna sāskats

Velkamais vads, saukts arī „vadiņš”. Tā uzbūve:

- 1) āmis (garums – 8m, platums – 5m, „acu” lielums – 15-16mm), kam katrā pusē no apakšas iestellētas virves piešūta
- 2) andoga (garums - 30m, platums – 4m, „acu” lielums – 20mm), kurai savukārt virknē piešūti
- 3) 4 vadu gabali (60m gari, 4m plati)

Vada galā piesēja vāli jeb stēti (egles koks, ap 3m), kurai abos galos piesēja striķi – šķēriņu jeb važu, lai tā ūdenī nenosvērtos uz vienu pusi. Abus striķa galus sasēja kopā un piestiprināja pie velkamās virves – treiliņa. Āmja „mutes” augšējā daļā piesēja lielu plūksnu (30x30 cm), bet apakšējā daļā – suntuli – lupatā iesietu akmeni ((atsvaram). Plūksnas piesēja arī pie andogām un vada vienā malā, bet otrā malā gremdes (tīklakmeņus).

Zvejošana notika šādi. Liedagā iedzina mietiņu, pie kā piesēja virvi. Tās garums bija atkarīgs no tā, cik tālu jūrā gribēja vadu iemest. Pie tā krastā palika vīri, ko sauca par lencmaņiem. To spārna daļu, ko piesēja pie mietiņa, sauca par lences jeb malas galu – šaurais gals. Pārējie 4 vīri ar laivā novietoto zvejas spaili brauca jūrā iekšā, izlaižot jūrā virvi, kas bija piesieta pie mietiņa. Kad virvi izlaida, laivu pagrieza paralēli krastam un turpināja vada mešanu. Kad vads bija izmests, tad laiva brauca atpakaļ un ar uguni (sērkoņiem, kabatas lukturīti) padeva zīmi krastam, kur gaidīja 4 lences vīri. Uz laivas atradās neliela viņča un ar tās palīdzību piegriezta laivai klāt „dziļā” jeb „platā gala” treiliņu līdz vālei. Laivu nodzina krastā, vīri izkāpa malā un aplika sev vidusjostas, tad brīdā jūrā iekšā pa 4 vīriem katrā pusē un vilka vienlaikus abu „spārnu” galus malā. Pie viņu jostām bija piestiprināti āķi, ko iesprauda stikliņā (vietā starp 2 tīklu malas virvēm). Vilksana notika atmuguriski, abu pušu vīri centās satuvoties. Kad āmis bija jau tuvu krastam, vadu vilka ar rokām aiz virsējās un apakšējās malas. Vienā pacēlumā varēja būt pat vairākas tonnas zivju.

Tā varēja zvejojot dažāda lieluma zivis, ne tikai reņģes.

Zvejā piedalījās 2 laivas. Lielajā laivā salēzēja vadus, bet mazajā iegrāba zivis. Vienā dienā atkarībā no laika apstākļiem varēja izvilkt 2 vai vairākus lomus.

Harija Auziņa stāstīto 2006.g. 15. martā pierakstīja Dzidra Legzdiņa

ZUŠU ZVEJA

Aukla 20 m gara. Uz tās 1 m attālumā citu pie cita piesien 1 m garas aukliņas, kam pie vaļējā gala piesiets āķis, uz kā uzmauc sliekas. Auklas galā piestiprina lielus korķus ar karodziņiem.

